

פרק 60

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק י'

"התעורר."

עיניו של הארי נפקחו כשהתעורר בשיעול נחנק, גופו השרוע מתעוות. הוא לא הצליח לזכור חלומות, אולי המוח שלו היה מותש מכדי לחלום, נראה כאילו הוא רק עצם את עיניו ואז שמע את המילה הזו רגע לאחר מכן.

"עליך להתעורר," אמר קולו של קווירינוס קווירל. "נתתי לך כמה זמן שיכולתי, אבל יהיה נבון לשמור לפחות שימוש אחד במחולל-הזמן שלך. בקרוב נצטרך לחזור בזמן ארבע שעות אל הפונדק של מרי, נראית בכל דרך כאילו לא עשינו דבר מעניין היום. רציתי לדבר איתך לפני כן."

הארי התיישב לאיטו בחשכה. גופו כאב, ולא רק במקומות שבהם שכב על הבטון הקשה. תמונות עלו אחת על השנייה בזכרונו, כל הדברים שמוחו חסר ההכרה היה מותש מכדי לפרוק בסיוט כהלכה.

תריסר ריקנויות נוראות מרחפות במורד מסדרון מתכת, מכתימות את המתכת שסביבם, אור מתעמעם וטמפרטורה צונחת כשהריקנות ניסתה לשאוב את החיים מהעולם -

עור לבן כגיר, מתוח על עצם שנותרה לאחר ששומן ושריר נמוגו -

דלת מתכת -

קול אישה -

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות -

אני לא יכולה לזכור עוד את שמות הילדים שלי -

אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל -

"מה היה המקום הזה?" שאל הארי בצרידות, בקול שנדחף מגרונו כמו מים דרך צינור צר מדי, בחשכה הוא נשמע שבור כמעט כמו קולה של בלטרקס בלק. "מה היה המקום הזה? זה לא בית כלא, זה גיהנום!"

"גיהנום?" שאל קולו הרגוע של המורה להתגוננות. "אתה מתכוון לפנטזיית הענישה הנוצרית? אני מניח שקיים דמיון."

"איך -" קולו של הארי נחסם, משהו היה תקוע בגרונו. "איך - איך הם יכולים -" אנשים בנו את המקום הזה, מישהו בנה את אבקבאן, הם עשו זאת בכוונה, האישה הזו, היו לה ילדים, ילדים שהיא לא זכרה, שופט כלשהו החליט שזה יקרה לה, מישהו היה צריך לגרום אותה לתוך התא הזה ולנעול את הדלת שלו בזמן שהיא צרחה, מישהו האכיל אותה כל יום והלך בלי לשחרר אותה -

"איך אנשים יכולים לעשות את זה?"

"למה שלא יעשו?" שאל המורה להתגוננות. אור כחול חיוור האיר את המחסן וחשף תקרת בטון גבוהה, כמו של מערה, ורצפת בטון מאובקת; ואת פרופסור קווירל, שישב במרחק מה מהארי, נשען כנגד קיר צבוע; האור

הכחול החיוור הפך את הקירות למשטחים קרחוניים, את האבק שעל הרצפה לשלג מנצנץ, והגבר עצמו נעשה לפסל קרח, עטוף בחשכה שיצרו גלימותיו. "איך האסירים באזקבאן יכולים להועיל להם?"

פיו של הארי נפתח בחריקה. שום צליל לא בקע.

חיוך קלוש התעוות על שפתיו של פרופסור קווירל. "אתה יודע, מר פוטר, אם זה-שאיין-לנקוב-בשמו היה משתלט על בריטניה הקסומה, והיה בונה מקום כמו אזקבאן, הוא היה עושה זאת משום שהוא נהנה לראות את אויביו סובלים. ואם תחת זאת לא היה נהנה מסבלם, הוא היה מצווה שאזקבאן ייהרס עוד באותו היום. באשר לאלה שבאמת בנו את אזקבאן, ואלה שלא הרסו אותו, בעודם דורשים דרשות מתייפפות ומדמיינים לעצמם שהם לא נבלים... ובכן, מר פוטר, אני חושב שלו הייתה לי הבחירה לשתות תה איתם או עם אתה-יודע-מי, הייתי נפגע פחות מאדון האופל."

"אני לא מבין?" אמר הארי, קולו רועד, הוא קרא על הניסוי הקלאסי על הפסיכולוגיה של בתי כלא, על תלמידי הקולג' הרגילים שהפכו לסדיסטים ברגע שניתן להם התפקיד של שומרי הכלא; רק עכשיו הוא הבין שהניסוי לא בחן את השאלה הנכונה, השאלה החשובה מכל, הוא לא בדק את אנשי המפתח, לא שומרי הכלא אלא כל השאר, "אני באמת לא מבין, פרופסור קווירל, איך אנשים פשוט יכולים לעמוד מנגד ולתת לזה לקרות, למה מדינת בריטניה הקסומה עושה זאת -" קולו של הארי נקטע.

עיניו של המורה להתגוננות נראו בצבען הרגיל באור הכחול החיוור, משום שהאור היה באותו הגוון כמו קשתיותיו של קווירינוס קווירל, אותן קשתיות שדמו לשבבי קרח קפואים תמיד. "ברוך הבא, מר פוטר, למפגש הראשון שלך עם המציאות של פוליטיקה. מה היצורים המסכנים שבאזקבאן יכולים להציע לפלג כלשהו? מי ירוויח מלסייע להם? פוליטיקאי שיתמוך בהם בפומבי ישייך את עצמו לפושעים, לחולשה, לדברים נתעבים שאנשים מעדיפים שלא לחשוב עליהם. לחלופין, הפוליטיקאי יכול להדגים את כוחו ואת אכזריותו בכך שידרוש גזרי-דין ארוכים יותר; כדי להדגים כוח יש צורך בקורבן למחוז תחתיו, אחרי הכל. והאוכלוסייה מריעה, משום שהאינסטינקט שלה הוא לגבות את המנצח." צחוק קר ומשועשע. "אתה מבין, מר פוטר, איש לא מאמין באמת שהוא יישלח לאזקבאן, אז איש לא רואה בכך נזק לעצמו. ובאשר לנזק שאנשים גורמים לאחרים... אני מניח שאמרו לך פעם שלאנשים אכפת מדברים כאלה? זהו שקר, מר פוטר, לאנשים לא אכפת ולו כזית, ואלמלא הייתה לך ילדות מוגנת בצורה עצומה היית מבחין בכך לפני זמן רב. נחם את עצמך בזאת? אלה שאסירים כיום באזקבאן הם שהצביעו לאותם שרי קסמים שהבטיחו לקרב את תאיהם לסוהרסנים. אני מודה, מר פוטר, שאינני רואה תקווה רבה בדמוקרטיה כצורת שלטון יעילה, אבל אני מעריץ את הפואטיקה שבדרך שבה היא הופכת את קורבנותיה לגורמים לחורבנם שלהם."

העצמי שגובש-לאחרונה של הארי איים להתנפץ לרסיסים שוב, המילים נופלות כמו הלמות פטיש על המודעות שלו, דוחקות אותו לאחור, צעד אחרי צעד, מעבר המצוק שלמרגלותיו נחה תהום עמוקה; והוא ניסה למצוא משהו כדי להציל את עצמו, תשובה חכמה שתבטל את המילים, אבל היא לא באה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הביט בהארי, המבט מציג יותר סקרנות מאשר ציווי. "זה פשוט מאוד, מר פוטר, להבין כיצד אזקבאן נבנה, וכיצד הוא ממשיך להתקיים. לאנשים אכפת ממה שהם עצמם צפויים להרוויח או לסבול ממנו; ואין גבול לאכזריות ולחוסר-האכפתיות שלהם, כל עוד הם לא מצפים שהן יחזרו לפגוע בהם. כל הקוסמים האחרים במדינה הזו אינם שונים בתוכם מזה שרצה לשלוט בהם, אתה-יודע-מי; הם רק חסרו את כוחו ואת... כנותו."

ידיו של הילד נקמצו לאגרופים בכזו עוצמה עד שציפורניו חפרו בכפות ידיו, לא היה ניתן לראות האם אצבעותיו לבנות או פניו חיוורות, משום שהאור הכחול העמום הפך הכל לקרח או לצל. "פעם הצעת לתמוך בי אם שאיפתי תהיה להפוך לאדון האופל הבא. מדוע זה, פרופסור?"

המורה להתגוננות היטה את ראשו, חיוך דק על שפתיו. "תלמד את כל מה שיש לי ללמד אותך, מר פוטר, ותשלוט במדינה הזו בבוא העת. ואז תוכל להשמיד את הכלא שהדמוקרטיה בנתה, אם תראה שאזקבאן עדיין פוגע בחוש המוסר שלך. בין אם תאהב זאת ובין אם לאו, ראית היום שרצונך שלך מתנגש עם זה של אוכלוסיית המדינה הזו, ושאינך משפיל את ראשך ונכנע להחלטתה כשזה קורה. אז עבורם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו, ובין אם אתה מכיר בכך ובין אם לאו, אתה אדון האופל הבא שלהם."

הילד והמורה להתגוננות נראו כמו פסלי קרח, קשתיות עיניהם באותו הצבע, נראים דומים למדי, חסרי תנועה באור החדגוני.

הארי הביט ישירות בעיניים החיוורות. כל השאלות שהדחיק מזה זמן רב, אלה שאמר לעצמו שהוא דוחה עד אמצע מאי. זה היה שקר, הארי ידע כעת, הונאה עצמית, הוא שתק משום שחשש ממה שהוא עלול לשמוע. וכעת הכל בקע מפיו, הכל בבת אחת. "ביום של השיעור הראשון, ניסית לשכנע את חברי לכיתה שאני רוצח."

"אתה רוצח." בשעשוע. "אבל אם שאלתך היא מדוע גיליתי להם, מר פוטר, התשובה היא שתגלה שעמימות היא בת-ברית מועילה בעלייתך לגדולה. תן סימן של סליט'רין יום אחד, וסתור אותו עם סימן של גריפינדור יום למחרת; והסליט'רנים יוכלו להאמין במה שהם רוצים, בעוד הגריפינדורים ישכנעו את עצמם לתמוך בך גם הם. כל עוד ישנה אי וודאות, אנשים יכולים להאמין במה שנראה שמועיל להם. וכל עוד אתה נראה חזק, כל עוד נראה שאתה מנצח, האינסטינקטים שלהם יאמרו להם שעדיף להם לדבוק בך. לך תמיד בצל, ואור וחושך ילכו בעקבותיך שניהם."

"ומה," אמר הילד, קולו שקול, "אתה רוצה מכל זה?"

פרופסור קווירל נשען עוד לאחר כנגד הקיר במקום מושבו, מטיל צל על פניו, עיניו משתנות מקרח חיוור לבורות אפלים כמו אלו של צורת הנחש שלו. "אני רוצה שבריטניה תהיה חזקה מאחורי מנהיג חזק; זאת שאיפתי, ובאשר לסיבותיי," פרופסור קווירל חיוך חסר שמחה, "אני חושב שהן ייוותרו עימי."

"תחושת האבדון שאני מרגיש לידך." המילים נעשו קשות יותר ויותר לביטוי, בעוד הנושא הלך והתקרב למשהו נורא ואסור. "תמיד ידעת מה משמעותה."

"היו לי מספר ניחושים," אמר פרופסור קווירל, פניו לא ניתנות לקריאה. "ועדיין לא אומר את כל שניחשתי. אבל אומר לך זאת: זהו אובדן שלך שבוער כשאנו מתקרבים, לא שלי."

לשם שינוי, המוח של הארי הצליח לסמן זאת כקביעה מוטלת בספק וכשקר אפשרי, במקום להאמין בכל מה ששמע. "למה לפעמים אתה הופך לדומבי?"

"סיבות אישיות," אמר פרופסור קווירל ללא שעשוע בקולו.

"מה היה המניע הנסתר שלך להציל את בלטריקס?"

השתררה שתיקה קצרה, שבמהלכה הארי ניסה לשלוט בנשימותיו, לשמור עליהן יציבות.

לבסוף המורה להתגוננות משך בכתפיו, כאילו אין לכך חשיבות. "עשיתי הכל מלבד לומר לך מפורשות, מר פוטר. אמרתי לך כל מה שאתה צריך בשביל להסיק את התשובה, לו היית בוגר מספיק כדי לחשוב על השאלה

הראשונה הברורה. בלטרקס בלק הייתה המשרתת החזקה ביותר של אדון האופל, נאמנותה הייתה הבטוחה ביותר; היא הייתה האדם שסביר ביותר שאדון האופל יפקיד אצלו חלק מהידע האבוד של סלית'רין שאמור היה להיות שלך."

לאט השתלט הכעס על הארי, לאט הזעם, משהו נורא החל להרתיח את דמו, בעוד רגעים ספורים הוא יגיד משהו שהוא באמת לא צריך לומר כששניהם לבד במחסן נטוש -

"אבל היא באמת חפה מפשע," אמר המורה להתגוננות. הוא לא חייך. "והמידה שבה בחירותיה נלקחו ממנה, כך שמעולם לא הייתה לה ההזדמנות לסבול מטעויותיה שלה... נראתה לי מוגזמת, מר פוטר. גם אם לא תאמר לך דבר בעל שימוש -" המורה להתגוננות משך בכתפיו שוב. "לא אקרא למעשי היום עבודה מבוזבזת."

"כמה אלטרואיסטי מצידך," אמר הארי בקור. "אז אם כל הקוסמים הם כמו אתה-יודע-מי בפנים, אתה יוצא מן הכלל?"

עיניו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נותרו בצל, בורות אפלים שלא ניתן להשיב להם מבט. "קרא לכך גחמה, מר פוטר. שיעשע אותי לשחק את תפקיד הגיבור. Who knows but that You-Know-Who would say the same."

הארי פתח את פיו בפעם האחרונה -

וגילה שהוא לא יכול לומר זאת, לא יכול לשאול את השאלה האחרונה, השאלה האחרונה והחשובה מכל, הוא לא הצליח לגרום למילים לצאת. אף על פי שסירוב כזה אסור לרציונליסט, על אף שדיקלם את המנטרה של טרסקי או את המנטרה של גנדלין או שנשבע שמה שיכול להיות מושמד על ידי האמת צריך להיות מושמד, ברגע האחד הזה, הוא לא הצליח להביא את עצמו לשאול את השאלה בקול רם. אף על פי שידע שהוא לא חושב נכון, אף על פי שידע שהוא אמור להיות יותר טוב מזה, הוא עדיין לא הצליח.

"עכשיו הגיע תורי לחקור אותך." גבו של המורה להתגוננות התיישר ממקום הישענו על קיר הקרחון העשוי בטון צבוע. "תהיתי, מר פוטר, האם יש לך משהו לומר על כך שכמעט הרגת אותי והרסת את המאמץ המשותף שלנו. אני מבין שהתנצלות, במקרים כאלה, נחשבת לסימן של כבוד. אבל לא הצעת לי אחת. האם זה משום שטרם הספקת להגיע לכך, מר פוטר?"

הנימה הייתה רגועה, הלהב השקט כה מעודן וחד שהיה יכול לחתוך אותך מקצה לקצה לפני שהיית שם לב שנרצחת.

והארי פשוט הביט במורה להתגוננות בעיניים קרירות שלעולם לא יירתעו מדבר; אפילו לא מהמוות, עכשיו. הוא כבר לא היה באזקבאן, כבר לא פחד מהחלק שבו שהיה חסר פחד; ואבן-החן המוצקה שהייתה הארי פנתה להתמודד מול המאמץ, פונה חלקות מפאה אחת לאחרת, מאור לחושך, מחום לקור.

מהלך מחושב מצידו, כדי לגרום לי להרגיש אשם, לשים אותי בעמדה שבה אני חייב לקבל את מרותו?

רגש כן מצידו?

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "אני מניח שזה עונה על השאלה -"

"לא," אמר הילד בקול קריר ורגוע, "אתה לא זוכה למסגר את השיחה בכזו קלות, פרופסור. השקעתי מאמצים רבים כדי להוציא אותך מאזקבאן בבטחה, אחרי שחשבתי שניסית להרוג שוטר. זה כלל התמודדות עם תריסר

סוהרסנים בלי לחש פטרונוס. אני תוהה, לו הייתי מתנצל כשדרשת זאת, האם היית אומר תודה בתמורה? או שמא אני צודק בחושבי שהייתה זאת כניעתי שדרשת כאן, ולא רק שאכבד אותך?"

השתררה שתיקה, ואז קולו של פרופסור קווירל נשמע, קפוא בגלוי, הסכנה כבר לא מוסתרת. "נראה שעדיין אינך מסוגל להביא את עצמך להפסיד, מר פוטר."

חשבה הביטה מעיניו של הארי מבלי למצמץ, המורה להתגוננות עצמו הפך לבן תמותה פשוט בתוכן. "הו, והאם אתה תוהה כעת, האם אתה צריך להעמיד פנים שאתה מפסיד לי, ולהעמיד פנים שאתה נכנע בפני הכעס שלי, כדי לשמר את התוכניות שלך? האם המחשבה על התנצלות מזויפת מחושבת אפילו עלתה בדעתך? גם לא בשלי, פרופסור קווירל."

המורה להתגוננות צחק כעת, צחוק נמוך וחסר הומור, ריק יותר מהריק שבין הכוכבים, מסוכן כמו וואקום מלא בקרינה קשה. "לא, מר פוטר, לא למדת את הלקח שלך, כלל לא."

"חשבתי להפסיד פעמים רבות, באזקבאן," אמר הילד, קולו שקול. "חשבתי פשוט להרים ידיים ולהסגיר את עצמי להילאים. להפסיד היה הדבר השקול לעשות. שמעתי את הקול שלך אומר לי את זה, בתודעתי; והייתי עושה זאת, אם הייתי שם לבדי. אבל לא הייתי יכול להביא את עצמי לאבד אותך."

אז השתררה שתיקה למשך זמן מה; כאילו אפילו המורה להתגוננות לא הצליח לחשוב על שום תשובה לזה.

"אני סקרן," אמר פרופסור קווירל לבסוף. "על מה אתה חושב שאני צריך להתנצל בדיוק? נתתי לך הוראות מפורשות מה לעשות במקרה של קרב. היית אמור לשמור מרחק, לא להפריע, לא להטיל שום קסם. הפרת את ההוראות הללו וחירבת את המשימה."

"לא החלטתי שום החלטה," אמר הילד בקול שקול, "לא הייתה שום בחירה בכך, רק רצון שההילאי לא ימות, והפטרונוס שלי היה שם. כדי שהרצון הזה לא יהיה, היית צריך להזהיר אותי שאתה עשוי להעמיד פנים שאתה מנסה לפגוע בו עם הקללה ההורגת. כברירת מחדל, הנחתי שאם אתה מכוון את שרביטך אל מישהו ואומר אבדה קדברה, זה מפני שאתה רוצה שהוא ימות. האין זה הכלל הראשון לשימוש בטוח בקללות-שאין-עליהן-מחילה?"

"כללים הם לדו-קרבות," אמר המורה להתגוננות. חלק מהקור שב לקולו. "ודו-קרבות הם ספורט, לא ענף בקסם קרבי. בקרב אמיתי, קללה שלא ניתן לחוסמה ומייבים להתחמק ממנה היא טקטיקה חיונית. חשבתי שזה יהיה ברור לך, אבל נראה שטעייתי בהערכת האינטלקט שלך."

"נראה לי גם חסר זהירות," אמר הילד, ממשיך כאילו האחר לא דיבר כלל, "לא לומר לי שלהטיל לחש עליך עלול להרוג את שנינו. מה אם היה קורה לך משהו, והייתי מנסה שחרר, או לחש ריחוף? הבערות הזו, שהתרת מסיבות שאיני מסוגל לנחש, לקחה חלק בקטסטרופה הזו."

השתררה שתיקה נוספת. עיניו של המורה להתגוננות הצטמצמו, ועל פניו הופיעה הבעה מבולבלת קלות, כאילו נתקל בסיטואציה לא מוכרת כלל; ועדיין הגבר לא אמר מילה.

"ובכן," אמר הילד. עיניו לא זעו מאלה של המורה להתגוננות. "אני בהחלט מצטער שפגעתי בך, פרופסור. אבל אני לא חושב שהסיטואציה דורשת שאיכנע לך. מעולם לא הבנתי ממש את הרעיון שבהתנצלות, ועוד פחות במצב כזה; אם יש לך את החרטה שלי, אבל לא את הכניעה שלי, האם זה עדיין נחשב כאילו אמרתי שאני מצטער?"

שוב נשמע הצחוק הקר, אפל יותר מהריק שבין הכוכבים.

"אין לי מושג," אמר המורה להתגוננות, "גם אני מעולם לא הבנתי את הרעיון שבהתנצלות. נראה כאילו התחבולה הזו תהיה חסרת משמעות בינינו, משום ששנינו יודעים שהיא שקר. אם כן, הבה לא נוסיף לדבר על כך. חובות ישולמו בינינו בבוא הזמן."

השתררה שתיקה לרגע.

"דרך אגב," אמר הילד. "הרמיוני גריינג'ר לעולם לא הייתה בונה את אזקבאן, לא משנה מי היה מוכנס אליו. והיא תמות לפני שתפגע בחף מפשע. אני רק מציין זאת, משום שאמרת קודם שכל הקוסמים הם כמו אתה-יודע-מי בפנים, וזה שגוי עובדתית. הייתי מבין זאת קודם, אלמלא הייתי," הילד חייך חיוך קצר, "לחוץ."

עיניו של המורה להתגוננות היו עצומות למחצה, הבעתו מרוחקת. "תוכם של אנשים שונה לפעמים מברם שלהם, מר פוטר. ייתכן שהיא פשוט רוצה שאחרים יחשבו עליה כילדה טובה. היא לא יכולה להטיל את לחש הפטרונוס -"

"הא," אמר הילד; החיוך שלו נראה אמיתי יותר כעת, חם יותר. "היא מתקשה בדיוק מאותה הסיבה שאני מתקשה. יש בתוכה מספיק אור כדי להשמיד סוהרסנים, אני בטוח. היא לא תוכל למנוע מעצמה להשמיד סוהרסנים, אפילו במחיר חייה שלה..." קולו של הילד דעך, ואז חזר. "אני אולי לא בן אדם כל כך טוב; אבל אנשים כאלה קיימים, והיא אחת מהם."

ביובש. "היא צעירה, ועולה לה מעט להפגין אכפתיות."

השתררה שתיקה למשמע הדבר. ואז הילד אמר, "פרופסור, אני חייב לשאול, כשאתה רואה משהו אפל ועגמומי, האם אתה חושב לפעמים לנסות לשפר אותו איכשהו? נגיד, כן, משהו משתבש נוראות בראש של אנשים וגורם להם לחשוב שזה מעולה לענות פושעים, אבל זה לא אומר שהם באמת מרושעים בפנים; ואלי אם היית מלמד אותם את הדברים הנכונים, אם היית מראה להם איפה הם טועים, היית יכול לשנות -"

פרופסור קווירל צחק אז, ולא בריקנות של מקודם. "אה, מר פוטר, לפעמים אני באמת שוכח עד כמה אתה צעיר. יותר קל לשנות את צבע השמיים." גיחוך נוסף, קר יותר. "והסיבה שקל לך לסלוח לשוטים כאלה ולחשוב עליהם טובות, מר פוטר, היא שאתה עצמך לא נפגעת קשות. תחשוב דברים פחות טובים על שוטים מצויים אחרי הפעם הראשונה שהאיוולת שלהם תעלה לך ביוקר. כמו מאה אוניות מכיסך שלך, במקום מוות בייסורים של מאה זרים." המורה להתגוננות חייך חיוך דק. הוא הוציא שעון-כיס מגלימותיו והביט בו. "הבה נלך כעת, אם אין עוד דבר שצריך להיאמר בינינו."

"אין לך שאלות על הדברים הבלתי אפשריים שעשיתי כדי לחלץ אותנו מאזקבאן?"

"לא," אמר המורה להתגוננות. "אני מאמין שפיענחתי כבר את רובם. ובאשר לשאר, נדיר מדי שאני נתקל באדם שאינני יכול לפענח מייד, בין אם הוא ידיד או יריב. אפענח את החידות שלך בעצמי, בבוא הזמן."

המורה להתגוננות התרומם, דוחף בשתי ידיו את הקיר ונעמד על רגליו, בצורה חלקה אם לא מהירה. הילד עשה כן גם הוא, אם כי פחות בחן.

והילד פלט את השאלה האחרונה והנוראה ביותר שלא היה מסוגל לשאול לפני כן; כאילו לומר את זה בקול רם יהפוך את זה לאמיתי, כאילו זה לא ברור לגמרי כבר עכשיו.

"למה אני לא כמו הילדים האחרים בגילי?"

ברחוב צדדי ונטוש של סמטת דיאגון, שבו פיסות של זבל נתקעו בינות ללבני הקרקע וקירות הבניינים, בינות לעפר פזור וסימני הזנחה אחרים, קוסם עתיק ועוף-החול שלו התעתקו לכדי קיום.

הקוסם כבר שלח את ידו לתוך גלימותיו כדי להוציא את שעון החול כשמתוך הרגל עיניו קפצו לנקודה אקראית בין הדרך והקיר כדי לשנן את מיקומה -

והקוסם הזקן מצמץ בהפתעה; הייתה פיסת קלף בנקודה הזו.

פניו של אלבוס דמבלדור התקמטו כשעשה צעד קדימה והרים את פיסת הקלף המקומטת, מיישר אותה.

עליה נכתבה מילה אחת, "לא", ותו לאו.

הקוסם נתן לה להישמט באיטיות מבין אצבעותיו. בהיסח הדעת, הוא התכופף לרצפה והרים את פיסת הקלף הקרובה ביותר, שנראתה דומה להפליא לזו שהרגע הרים; הוא נגע בה בשרביטו, ורגע לאחר מכן הייתה כתובה עליה אותה המילה "לא", באותו כתב היד, שהיה שלו.

הקוסם הזקן תיכנן לחזור בזמן שלוש שעות לרגע שבו הארי פוטר הגיע לסמטת דיאגון. הוא כבר ראה, באמצעות מכשיריו, את הילד עוזב את הוגוורטס, ואת זה לא ניתן היה לבטל (הניסיון היחיד שלו לשטות במכשירים שלו, ובכך לשלוט בזמן מבלי לשנות את הדרך שבה הוא נראה לו, הסתיים באסון כזה ששיכנע אותו לעולם לא לנסות שוב תכסיס כזה). הוא קיווה לאסוף את הילד ברגע הראשון שיתאפשר לו אחרי הגעתו, ולקחת אותו למקום בטוח, אם לא להוגוורטס (משום שהמכשירים שלו לא הראו את חזרתו של הילד). אבל עכשיו -

"פרדוקס אם אאסוף אותו מייד אחרי הגיעו לסמטת דיאגון?" מלמל הקוסם הזקן לעצמו. "אולי הם לא החלו בתוכניתם לשדוד את אזקבאן עד אחרי שווידאו את הגעתו לכאן... או שאולי... ייתכן..."

בטון צבוע, רצפה קשה ותקרה מרוחקת, שתי דמויות מביטות זו בזו ממרחק. ישות אחת עטתה את דמותו של גבר בשנות השלושים המאוחרות שלו, מקריח, והתודעה השנייה עטתה את דמותו של ילד בן אחת עשרה עם צלקת על מצחו. קרח וצל, אור כחול חיוור.

"אני לא יודע", אמר הגבר.

הילד פשוט הביט בו. ואז אמר, "הו, באמת?"

"באמת", אמר הגבר. "איני יודע דבר, ועל ניחושיי לא אומר דבר. אבל אומר רק זאת -"